

vodů než pro muziku. Neměla jsem moc velkou představu, jak funguje hudební business. Potkala jsem spoustu podvodníků, které nezajímalo nic jiného než peníze. Důvěřovala jsem lidem, a to se mi v několika případech nevyplatilo. Podepsala jsem nějaké smlouvy, protože jsem si myslela, že pro mě ti lidé chtějí to nejlepší, ale nebylo tomu tak. Ještě pořád splácím dluhy z té doby, protože jsem podepsala smlouvy a pořádně jsem nevěděla, co v nich je. Byla chyba, že jsem si nevzala právníka. Jenže tenkrát jsem to nepovažovala za důležité. Slyšela jsem podobné zkušenosti od různých muzikantů. Myslím, že si tím prošel skoro každý.

Pocházíš z Německa, kde má právě metal obrovské zázemí. Přemýšlela jsi někdy o tomto fenoménu, jak se záliba v tomto žánru přelévá z generace na generaci? Myslíš si, že tato skutečnost může mít také sociální podtext, třeba velkou nezaměstnanost v současném Německu?

Věřím, že těch důvodů je mnohem více. S jistotou jedním z nich je ten sociální. Ale také, jak to říct... život v Německu probíhá v dosti pevně stanovených formách... skládá se hlavně z práce... A metalová hudba pomáhá jakoby normu porušit, vybočit ze zavedených kolejí. Život lidí tak zůstává nenaplněný, pustý a nudný... Metalová hudba dokáže právě z tohoto normálního života člověka vytrhnout. Já jsem se hudbě zasvětila hodně brzo. Asi právě proto, že mne normální život tak dusil – každé ráno vstávat v šest a v šest večer jít zase domů a padnout mrtvá únavou do postele. To ze mne udělalo extrémního fanouška metalu. A ve chvíli, kdy jsem objevila hudbu, už mne nedokázalo nic zadržet. Dala jsem v práci výpověď a vyrazila na turné s JUDAS PRIEST. Když jsem to šla říct šéfovi, řekl mi, že jsem blázen, a já zas jemu, že je mi to jedno, ale že jedu s JUDAS PRIEST a že zkusím dělat hudbu. Podle něj to bylo šílené, ale popřál mi hodně štěstí. Takže asi potřeba vybočení z normálního života udržuje stále živý zájem o metalovou hudbu. Ano, „normální život“ je asi všude podobný, ale v Německu je jaksi vše hodně byrokratické... Je tu vůbec mnoho věcí, které chybí mladým lidem. Když člověku chybí svoboda, je tu aspoň hudba, aby mu tento pocit nějakým způsobem vynahrádila a vytrhla ho z normálního bytí, z každodenního umírání.

Jsi autorka většiny textů. Co tě nejvíce inspiruje při jejich psaní?

Vše, co zažiji, je pro mě inspirující. Zvláště když jsme dlouho na turné. Navštěvujeme hodně nových, nádherných míst a setkáváme množství zajímavých a rozdílných lidí. To otvírá nekonečné možnosti. Ráda skládám pomalé balady, které musí mít hluboký význam, stejně tak jako tvrdé rockové skladby, které zas nemusí být tolik k zamyšlení. Nejdůležitější pro mě je, že vše, co napíšu, jde ze srdce. Každá skladba je jiná a přichází na svět za rozdílných okolností. Důležité je, aby fanoušci věděli, co chcí jednotlivými skladbami říct. Na mém posledním albu je píseň „Fight By Your Side“, která se dotýká politických témat, a při psaní takových

Život v Německu probíhá v dosti pevně stanovených formách... skládá se hlavně z práce... A metalová hudba pomáhá jakoby normu porušit, vybočit ze zavedených kolejí. Život lidí tak zůstává nenaplněný, pustý a nudný... Metalová hudba dokáže právě z tohoto normálního života člověka vytrhnout.
Doro

**WARLOCK
Triumph And Agony
(1989)**

Po vydání „True As Steel“ jsem jeli tehdy na své první malé promo-turné po USA, kde jsem se seznámila s jedním kytaristou, s Joem, který mi ukázal místní kluby, seznámil mě s místní scénou a s ním jsem poprvé po dlouhé době mohla znovu psát písně jen tak pro radost. Nemusela jsem se snažit, aby zněly komerčně. Během pár dní jsme spolu napsali jedny z mých nejlepších skladeb... První z nich byla „East Meets West“, následovaly ještě další tři nebo čtyři, mezi nimiž byly „I Rule The Ruins“ a „All We Are“. Zavolala jsem nahrávací společnost, zahráli jim skladby a oni nám znova da-

li volnější ruku. Album dodnes patří k nejoblíbenějším mezi našimi fanoušky. Natočili jsme pár výborných videoklipů, hlavně ty k „All We Are“ a „Für Immer“ se skvěle vyvedly. Následovalo světové turné. Ovšem nemohli jsme zajet do Ruska ani do jiných zemí východního bloku. Bylo to pro nás nepřístupné území. Nechápu, jak se tehdy vůbec SCORPIONS povedlo zrealizovat vystoupení v Rusku. Vyrazili jsme na dlouhé turné s DIO. Jenže v té době jsme již měli dva manažery, jednoho v Americe a jednoho v Evropě, který nás dostal do problémů a pak se chtěl zdekovat. Byl k nám nečestný. Co bylo ale ještě horší, dělал si nároky na naše logo. Přitom my jsme si ho vytvořili sami, protože já jsem ve své staré práci dělala typografa. U soudu to

potvrdil i můj bývalý šéf, ale nakonec mne stejně museli vyvést ze soudní síně křičící a se slzami v očích. Nechápu, proč mu o naše jméno tolik šlo, a už vůbec nechápu, jak proces mohl vyhrát. A tak jsme další desku už nesměli nahrát pod jménem WARLOCK.

**DORO (+ WARLOCK)
Force Majeure (1989)**

V té době už jsme měli rozpracované album „Force Majeure“ a museli jsme odstranit ze stickeru jméno WARLOCK. Deska tedy vyšla pod mým jménem. Neměla jsem v úmyslu vydávat svou sólovou desku, nepřemýšlela jsem o sólové kariéře. Byli jsme k tomu donuceni okolnostmi. Ale těšilo nás pracovat na té-

to desce a udělali jsme opět obrovské turné.

**DORO
Doro (1990)**

Na dalším albu jsem pracovala s jedním ze svých největších idolů, Genem Simmonsem. Vždy jsem byla obrovským fanouškem KISS a samozřejmě mě nikdy nenapadlo, že bych se někdy s někým z nich mohla seznámit, natož spolupracovat. Původně jsme měli spolu natočit jen jednu skladbu. Jenže pak jsme zjistili, že si skvěle rozumíme, tak jsme si říkali, že bychom mohli zkusit spolu udělat více písní. Vše dopadlo výborně. On vyprodukoval celou desku. Některé písně jsme napsali spolu. Takže to by-